

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg er ked af det, men jeg blev mere forvirret efter boligministerens tale, end jeg var før; det må vi jo så se, om vi kan råde bod på. Boligministeren sagde, at det, lovforslaget drejer sig om, er, at boligtilskud skal følge personen, uanset hvor vedkommende vil bo. Det var oven i købet med henvisning til det liberale Venstreparti.

Så er jeg nødt til at spørge boligministeren: Er det ikke sådan, at de regler om, at man kan yde boligstøtte til boliger, uanset at der ikke er selvstændigt køkken, kun gælder, hvis den pågældende person accepterer at flytte ind i en almen-nyttig bolig, en støttet bolig?

Hvis svaret dertil er ja, er mit næste spørgsmål til boligministeren: Hvordan kan det så gå til, at alle pensionskassebyggerierne opført som moderne plejehjem ikke har selvstændig bolig, men alligevel får boligstøtte?

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Først til hr. Villy Søvnald: Jeg synes, det er meget fornuftigt, at man får læst godt og grundigt på Lejelovskommissionens rapport. Jeg kan kun ønske god fornøjelse i det videre arbejde. Det er rigtigt, at dér har vi så boligmangel, og at vi først i år 2030 vil have et mætningspunkt. Men se, det er jo en anden diskussion i forhold til bofællesskabstanken. Det er nemlig spørgsmålet om, hvor meget der bygges, og hvor meget der gives tilladelse til at bygge pr. år.

Jeg ved ikke, om hr. Villy Søvnald kan erindre, at vi for et års tid siden havde en diskussion om ældreboliger, og dengang tror jeg nok, at hr. Villy Søvnald sagde: Jamen jeg vil gerne stille spørgsmålstegn ved, om man nu når det antal ældreboliger pr. år, som regeringen havde skønnet, nemlig 3.500 inkl. ombygninger.

Og da kan vi sige, at tallene for 1996 viser, at vi er oppe på omkring 3.700, så tallet passer meget godt. Og det viser i hvert tilfælde, at inden for det omdrejningspunkt, som bliver aftalt med kommunerne og regeringen, og som også er en del af aftalen på finansloven, styres det. Og så kan jeg glæde hr. Villy Søvnald med, at i 1996 er det sådan, at kommer man op over omdrejningspunktet, så betaler kommunerne selv, og det vil kommunerne komme til at gøre for 1996, for de byggede også mere almennyttigt byggeri i 1996, end de gjorde i 1995.

Det er nogle tegn, som jeg ser meget positivt på, fordi det almennyttige boligbyggeri af mange forskellige årsager jo har stået i stampe i nog-

le år, men nu begynder det altså at komme igen. Jeg kunne bare nævne en enkelt kommune som Holstebro, der inden for nogle år bygger 300, og det viser i hvert fald, at der er ved at være god vækst i det.

Så kan man spørge: Bliver det dyrere eller billigere? Jamen det afhænger jo også af ens indkomstforhold. Det er jo det, som boligsikring og boligydelse retter sig efter. Jeg skal ikke gå ind i nogen boligstøttediskussion i dag – dem har vi haft et par gange – men jeg skal bare gøre opmærksom på, at systemet i boligydelsen er sådan, at det, der er afgørende, er ens indtægt i forhold til den pris, man skal betale for lejligheden.

Så var fru Kirsten Jacobsen inde på spørgsmålet om, hvorvidt boligydelsen vil følge med. Ja, det gør vi jo selvfølgelig både inden for det almene byggeri og inden for de andre områder, hvor vi har de muligheder. Jeg har jo set, at Ældre Sagen har været lidt ude med riven, når det drejer sig om andelsboliger, hvor vi giver 40 pct. tilskud og 60 pct. lån, og så ejerboliger, hvor vi giver 100 pct. lån. Men fakta er, at selv i andelsboliger, hvor man opretter de her ting – og det er ikke kun det almennyttige alene, det er også andelsboligforetagender – kan man altså også få tilskud eller boligydelse alt efter, hvilken alder man har. Så hele det spektrum synes jeg man skal have med.

Så glemte jeg at svare på en ting, som fru Kirsten Jacobsen spurgte om: Hvad med familien, kan de være med? Ja, det kan de i og for sig. Det afhænger jo også af, hvor stort behov man har derfor, for når vi har sagt, at bofællesskabet er fem boliger, så er der også en modifikation i det, for der står også i lovforslaget, at kommunen kan give dispensation til tre, og det er af hensyn til de særlige grupper, som vi her taler om.

Man kan altså godt forestille sig, at en mor og en datter har boet sammen igennem mange år, så kan moderen komme ind i et bofællesskab for ældre, det kan datteren ikke, fordi hun ikke har alderen dertil, og her er det urimeligt, at man skal rykke sådan et bånd over, fordi man har en lov, der siger, at det må man ikke. Det er bedre, at man kan hjælpe hinanden, for det vil begge parter jo have det meget bedre med, og det er sådanne ting, vi har taget højde for. Det vil sige, at vi faktisk laver en lov, der er meget mere fleksibel og dermed meget mere anvendelig for de mennesker, den henvender sig til. Det synes jeg er et godt formål med et lovforslag.